

večerní mši svatou v pátek a o významných svátcích ve farním kostele, se schází ke zkouškám každý pátek od 17:00 h a v neděli přede mši svatou.

Chrámový sbor vedený Ludmilou Stichovou a Hanou Vechetovou má zkoušky každé pondělí po večerní mši svaté. Na jejich vystoupení se můžeme těšit na Štědrý den o „půlnoční“ mši svaté (ve 22:00 h).

Farní knihovna – pravidelně každou poslední neděli v měsíci od 8:15 do 10:00 h si lze půjčovat knihy, magnetofonové pásky nebo videokazety z farní knihovny. Knihovna bude otevřena i v neděli 31. prosince.

Společenství **Cursillo** se schází na faře každý první pátek v měsíci ke společným modlitbám.

Farní **přebor v tenisu** se uskutečnil 14.10.2006 na dvorcích v ulici Jakuba Obrovského. Organizoval ho Dr. Michal Lamparter.

Na faře se sešlo v sobotu 18.11. na **umývání oken** několik dobrovolníků, kterým patří veliký dík.

Svatocecilské setkání – Archa 25.11. v 18:00 h - program připravili hudebníci z naší farnosti. Při této příležitosti byly také požehnány hudební nástroje.

Pravidelně každou první neděli v měsíci mezi dopoledními

bohoslužbami v kostele si členové **Živého růžence** vyměňují kartičky s určitým desátkem růžence.

V Arše po dětské mši svaté v pátek 8. prosince se dětem rozdávala **mikulášská nadílka**.

V kostele byl letos předvánoční **úklid** v sobotu 16. prosince dopoledne.

V naší farnosti se od října t. r. uskutečnily tyto dobrovolné sbírky:

Sbírka na misie – Papežské misijní dílo (52 318 Kč) – 22. října.

Sbírka na Bibli pro Filipíny (26 073 Kč) – 3. prosince

Nezvykle **teplé počasí**. Ani na druhou adventní neděli neklesla teplota pod sandály.

Setkání

Bystrc, Vánoce 2006

Sláva Bohu na výsostech
a na zemi pokoj lidem,
ve kterých má Bůh zalíbení.
Aleluja.

Nejkratší dny
Josef Suchý

Nejkratší dny. Už po páté se šerí.
To Štědrý večer dotýká se dveří.
A ve světnici bude doma les.
Uklid'me v duši, nejlíp ještě dnes.

Vánoční pohoda

Všichni se těší na vánoční pohodu. Celá naše představa vánoc je idylická.

Originální vánoce nebyly žádnou idyloou. Považte jenom, že kvůli nějakému pitomému byrokratickému výnosu se musel Josef s Marií vydat na dosti dalekou cestu zrovna v době, která se jim tak nehodila. Jet na oslu je nepředstavitelně nepohodlné i pro zdravého mladého muže. Natož pro křehkou ženu ve vysokém stupni těhotenství. Uvažme, jak složité asi bylo zařídit alespoň to nejnnutnější, když se dítě narodilo cestou. Přemýšleli jste někdy, jaký to tehdy pro ně byl najednou problém sehnat dostatek teplé vody na koupel novorozence? A pak ten neklid kolem děťátka, ten sběh lidí. Nakonec návštěva králů-mudrců a taková míra zájmu, že se Josef rozhodne bezodkladně odejít. Domysleme i to, jak asi zapůsobila na mladičkou maminku a starostlivého otce děsivá zpráva o Herodově zákroku proti betlémským dětem. A uvažujme též o velkých vnitřních dramatech sv. Josefa, muže, který se těšil na běžně se odvíjející rodinný život a byl postaven před fakt, že jeho snoubenka je těhotná. Jak asi bylo Marii čekající na jeho reakci? Jen blázen mohl by toto nazvat idyloou. Je to obrovská lidská a zároveň i Boží drama.

Tak, jak se vrství naše životní zkušenost, jak se odvíjí náš život, promlouvá k nám tento obraz vánoc různě. Jinak ho vidíme v dobách klidných a šťastných, jinak v dobách válečných, jinak v mládí, jinak ve stáří, jinak ve zdraví, jinak v nemoci, jinak, když neporušený celek rodinného kruhu harmonicky žije, jinak když je narušen smrtí nebo rozkolem. Ale vždy k nám vánoční obraz mluví. Proto je třeba vždy se do něho podívat, ano, vždycky se poctivě postavit před tuto velkou Boží zvěst. Je určitě chyba něco předstírat a je rovněž chyba říct: "Já letos vánoce neslavím, protože jaképak vánoce, když ... nevím co zlého mě potkalo." Vánoce jsou vždy štědré a vždy nám dají dobré dary, pokud nepropadneme hloupé představě, že už to všechno známe a že se jen stereotypně opakují. Vánoce jsou vždycky nové a vždy mluví k našemu životu. Jednou nám připomenou potřeby nutných a zdůrazní tím i naše štěstí, podruhé nám dají posilu v těžkostech a připomenou nám, že vzájemná láska a láska Boží je bohatstvím, které převáží hmotnou tíseň i lidský žal. To vše ovšem se stane jen tehdy, když se jako pravdivě žijící lidé setkáme s Boží pravdou lidského příběhu svaté rodiny. Tehdy totiž do našeho srdce vstoupí mír a uslyšíme andělský hlas zvěstující pokoj lidem a slávu Boží.

P.Piřha

Scholka – děti od 7 let zpívají na dětské mši svaté v Arše každý pátek v 16:30 h (nacvičují tamtéž již od 15:30 h).

Schola, která doprovází svými zpěvy mši svatou v neděli v 10:00 h a

pokračování na straně 8

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

13.10.2006 Marie Stejskalová
20.11.2006 Josef Krmíček

**Z vody a z Ducha
svatého se narodili:**

1.10.2006 Ondřej Josef Nehybka
1.10.2006 Jan Antonín Jíříkovský
29.10.2006 Jakub Rupert Červenka
5.11.2006 Jáchym Dytrt
5.11.2006 Michal Jan Přibyl
18.11.2006 Jan Křtitel Jan Bosko
Dobrovolný

**Věrnou lásku si
přisahali:**

23.9.2006 Pavel Filípek
a Anna Vojáčková
14.10.2006 Radoslav Cikánek
a Pavla Chrápavá

Modlitba za diecézi

Všemohoucí Bože,
děkujeme ti
za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamení a darem tvé lásky.

Dej,
ať jsme pevně spojeni s Kristem
a navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali -
jako Otce a záruku naplnění smyslu
života.

Na přímluvu Panny Marie,
Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla,
i všech dalších světic a světců
spojených s brněnskou diecézí
i s celou církví
o to prosíme skrze Krista,
našeho Pána.

Amen.

„Ano, tatínku –,
Otec se smál. Byl to divný smích,
zněl jako vzlykot.
„Myslel sis, že mě napálíš, že jo?“
Otec stál u postele, šmátral po něm,
stahoval z něho příkrývku.

„To je k Vánocům, tati!“

Našel poslepu otce a pevně se k němu přivinul. Cítil, jak ho otcovy paže objímají. Byla tma, neviděli si navzájem do tváře.

„Děkuji ti, synku. Nikdo nikdy neudělal nic hezčího...“

„Ach, tati, chtěl jsem, abys věděl... chtěl jsem být hodný!“ Slova jako by mu sama vyskakovala z úst. Nevěděl, co říct. Srdce mu překypovalo radostí.

Vstal, znovu se oblékl a šli dolů k vánočnímu stromku. Ach, jak zvláštní to byly Vánoce a jak mu srdce málem puklo plachou hrdostí, když otec vyprávěl matce a mladší děti musely poslouchat, jak on, Robert, vstal úplně sám.

„To je nejlepší vánoční dárek, jaký jsem kdy dostal, synku, a budu si ho připomínat vždycky ráno o Vánocích, každý rok, jak dlouho budu na světě.“

Připomínali si to oba a teď, když otec už byl po smrti, vzpomínal sám. Vzpomínal na to požehnané vánoční jitro, kdy sám s kravami ve chlévě věnoval svůj první dar z opravdové lásky.

O těchto Vánocích chtěl napsat lístek své ženě a říct jí, jak moc ji má rád. Už dlouho jí to neřekl, třebaže ji miloval jedinečným způsobem. Měl ji

rád mnohem víc, než když byli mladí. Měl to štěstí, že i ona měla ráda ho. Schopnost milovat, to je pravá životní radost. Ano, láska v něm byla dosud živá.

Najednou si uvědomil, že je živá proto, že se v něm kdysi dávno narodila – tehdy, když poznal, že ho otec má rád. To je ono: jenom láska může vzbudit lásku. A on může ten dar dávat zase dál a dál. Dnes ráno, toto požehnané vánoční ráno, ho dá své milované ženě. Může jí to napsat do dopisu, který si ona přečte a navždy uschová. Šel k psacímu stolu a začal psát milostný dopis své ženě: Moje nejmilejší, má lásko ...

přeložila jš

Ze života farnosti

K **adoraci** před Nejsvětější svátostí oltářní máme stále příležitost ve farním kostele každý pátek od 8 do 18 h (v zimním období od 8 do 17,30 h), je však třeba se v sakristii zapisovat na hodinové modlitební služby.

Náboženství se vyučuje na ZŠ Vejrostova, Heyrovského a Laštůvkova, v Rozdrojovicích a ve dvou skupinách na faře. V tomto školním roce přihlásilo 20 dětí.

Až do svatodušních svátků, které budou v roce 2007 poslední neděli v květnu, probíhá **příprava na biřmování**, kterou vede ve dvou skupinách otec Pavel Fatěna.

Kdo nám hlídá čas?

Některé věci se nám zdají samozřejmé. Třeba to, že když jdeme v neděli na desátou, hodiny ukazují pár minut před nebo po, podle toho, jak jsme dochvilní. Samozřejmě to ale není. V případě bystrckých hodin se za tím skrývají hodiny a hodiny nenápadné práce člověka, který tento složitý mechanismus udržuje v chodu. Naše hodiny jsou na rozdíl od mnoha jiných mechanické. Elektrický je pouze malý motorek, který čas od času vytočí nahoru závaží a dodá jim novou potenciální energii. Závaží jsou tři - na hodinové bití, posuv minut a čtvrt'ové bití. Z této energie pak čerpají i kladiva, která každou čtvrt'ohodinu a hodinu buší do tzv. cymbálů (viz obrázek).

Toto odbíjení je důležité pro stanovení, jak hodiny jdou přesně. Pan farář je náročný, nerad vidí, když je

rozdíl větší než minutu za týden.

To, co ukazují ciferníky, už nemusí být tak přesné. Rozvod pomocí ozubených kol do všech čtyř ciferníků má totiž vůli. A tak když jde velká ručička nahoru, ukazuje o něco méně, když jde dolů, zase o něco víc, než by měla.

Když všechno šlape, stačí pořádně promazat a malinko pootočit regulačním závažím na kyvadle. Když je ale závada větší, třeba když pan farář zavolá to obávané *zase nejedeme*, dá to víc práce a kyvadlo svými zdánlivě pomalými kyvy ukrajuje čas docela rychle. Všechno seřizování se totiž musí dít uvnitř čtvrt'odin. Jakmile vám do toho přijde čtvrt'ové bití, snadno se vše rozsynchronizuje a nezbývá než ručně posouvat a posouvat. Náhodný pozorovatel věžních hodin by pak mohl nabýt dojmu, že se blíží konec světa a události berou rychlý spád.

Více obrázků na farních stránkách.

pš

Vánoční ráno

Pearl S. Buck

Zčista jasna se docela probudil. Byly čtyři hodiny, čas kdy na něho otec vždycky zavolal, aby vstal a pomohl mu s dojením. Je divné, jak na něm tento zvyk z mládí ulpěl. Je tomu už padesát let, otec je třicet let po smrti a on se stále probouzí ve čtyři ráno. Naučil se to překonat tak, že se obrátí a spí dál, ale tohle bylo vánoční ráno a on se už nepokusil usnout.

Proč se dnes cítí tak bdělý? Vrátil se v čase nazpátek, jak se mu to poslední dobou stávalo často. Bylo mu patnáct a žil ještě na otcově farmě. Svěho otce miloval. Nevěděl o tom až do chvíle, kdy několik dnů před Vánoci zaslechl, jak otec říká matce:

„Mary, já to ranní buzení Roberta nenávidím. Rychle roste a potřebuje se vyspat. Kdybys viděla, jak krásně spí, když k němu přijdu a chci, aby vstal. Kéž bych to zvládl sám.“

„To nezvládneš, Adame.“ Matčin hlas byl úsečný. „A kromě toho, už to není žádné dítě. Je načase, aby také přiložil ruku k dílu.“

„To je,“ řekl otec pomalu. „Ale stejně to nesnáším, budit ho tak brzy.“

Když slyšel tato slova, něco v něm promluvalo: otec ho má rád! Nikdy dřív na to nepomyslel, pokrevní pouto považoval za samozřejmé.

Otec ani matka o lásce k dětem nemluvili – na takové věci nebyl čas. Na farmě bylo pořád tolik práce.

Ted, když věděl, že ho otec miluje, nebude už ráno nikdy otálet, aby ho nemusel volat podruhé. A tak vstal, v polospánku, poslepu na sebe natáhl šaty, oči ještě zavřené, ale vstal.

A tehdy večer před Vánoci, ten rok, kdy mu bylo patnáct, chvilku ležel a přemýšlel o zítřejším dni. Byli chudí, největším povyražením byla krůta z jejich vlastního chovu a tenké koláče, které upekla matka. Sestry ušily dárky a rodiče mu vždycky koupili něco potřebného, nejen teplý kabát, to taky, ale i něco víc, třeba knihu. A on také šetřil a každému jim něco koupil.

O těch Vánocích, kdy mu bylo patnáct, si přál pro otce lepší dárek. Jako obvykle už byl v obchodě s levným zbožím a koupil kravatu. Zdála se mu hezká až do chvíle, kdy v předvečer Vánoc ležel a přemýšlel. Podkrovním oknem viděl ven. Hvězdy jasně zářily.

„Tati,“ zeptal se jednou, když byl malý, „co je to stáj?“

„To je chlév,“ odpověděl otec, „jako máme my.“

To se tedy Ježíš narodil ve chlévě a pastýři přišli do chléva...

Ta myšlenka jím projela jako stříbrná dýka. Proč by také nemohl dát otci zvláštní dárek tam venku ve chlévě? Mohl by vstát hodně brzy, ještě před čtvrtou, vplížit se do chléva

a podojit všechny krávy. Udělal by to sám, podojil by a vyčistil chlév a až by pak otec přišel k dojení, uviděl by, že je všechno hotovo. A věděl by, kdo to udělal. Usmíval se pro sebe a hleděl na hvězdy. Ano, udělá to a nesmí spát moc tvrdě.

Probudil se snad dvacetkrát, pokaždé se s námahou vyhrabal, aby se podíval na své staré hodinky – půlnoc, pak půl druhé, dvě.

Ve čtvrt na tři vstal a oblékl se. Opatrně sešel dolů po schodech - dával si pozor na vrzavá prkna - a vyšel ven. Krávy na něho hleděly, ospalé a překvapené. I na ně to bylo brzo.

Nikdy nedojil všechny krávy úplně sám, ale připadalo mu to snadné. Myslel na to, jak bude otec překvapený. Přijde ho vzbudit a řekne, že už začne, než se on, Robert, obleče. Půjde do chléva, otevře dveře a pak půjde pro dvě velké, prázdné konve. Ale ony tam nebudou čekat a nebudou prázdné. Budou stát v mlékárně, plné.

„Cože, ...“ jakoby slyšel otcovo udivené zvolání.

Usmál se a vytrvale dojel dál, dva silné proudy crčely do džberu, pěnivé a voňavé.

Práce mu šla od ruky snadněji, než by si byl kdy dříve pomyslel. Pro tentokrát nebylo dojení nepříjemnou povinností. Bylo to něco jiného. Dárek otci, který ho má rád. Dokončil práci, obě konve byly plné. Přiklopil je víkem, dveře mlékárny

zavřel pečlivě, na závoru.

Když byl zpátky ve svém pokoji, měl jen okamžik na to, aby ze sebe potmě stáhl šaty a vklouzl do postele, protože slyšel, jak otec jde nahoru. Přes hlavu si přitáhl příkrývku, aby ztlumil svůj rychlý dech. Dveře se otevřely.

„Roberte!“ zavolal otec. „Musíme vstávat, synku, i když jsou Vánoce.“

„Tak jo,“ řekl ospale. Dveře se zavřely a on pořád ležel a v duchu se smál. Za několik málo minut to jeho otec bude vědět. Rozradostněné

srdce mu málem vyskočilo z hrudi.

Minuty se nekonečně vlekly – deset, patnáct, nevěděl, kolik – a pak znovu uslyšel otcovy kroky. Dveře se otevřely a on pořád ještě ležel.

„Robine!“